

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 228/2021-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDACTED], proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III č. k. 49 Er 59/2017-151 zo 16. marca 2017 a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 21 CoE 31/2019-516 z 29. mája 2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 21 CoE 31/2019 z 15. júla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 20. októbra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami všeobecných súdov označených v záhlaví tohto uznesenia. Napadnuté uznesenia navrhuje zrušiť a vec vrátiť príslušným súdom na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka ako oprávnená v exekučnom konaní sa návrhom na vykonanie exekúcie domáhala na povinných 1 až 3 vymoženia pohľadávky priznanej nesporebitel'ským rozhodcovským rozsudkom sp. zn. [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „exekučný titul“). Právnym základom pre rozhodnutie rozhodcovského súdu bola žaloba sťažovateľky z 18. júla 2016 ako veriteľky obchodnej spoločnosti [REDACTED] proti jej konateľom (povinným 1 až 3) z titulu náhrady škody podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka. Rozhodnou skutkovou okolnosťou bolo i to, že 11. januára 2016 bol na majetok obchodnej spoločnosti [REDACTED] vyhlásený konkurz.

3. Po začatí exekučného konania podali povinní 2 a 3 podnet na zastavenie exekúcie z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok, ktorý sa stal exekučným titulom, bol vydaný napriek tomu, že išlo o spor, ktorý nie je možné rozhodovať v rozhodcovskom konaní, pretože ním priznaná pohľadávka mala byť prejednaná v rámci konkurzného konania (§ 135a ods. 5 Obchodného zákonníka). Sťažovateľka totiž podala žalobu na rozhodcovský súd až po vyhlásení konkurzu. Ďalší dôvod neprípustnosti exekúcie videli povinní 2 a 3 v nedostatku právomoci rozhodcovského súdu.

4. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) napadnutým uznesením vyhlásil exekúciu za neprípustnú a túto zastavil [§ 57 ods. 1 písm. g) v spojení s § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017]. Dôvodil tým, že v danom prípade nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, spor teda nemohol prejednať rozhodcovský súd a exekúcia je preto vedená na podklade nevykonateľného rozhodcovského rozsudku (t. j. exekučného titulu, ktorý je v rozpore so zákonom).

5. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) potvrdil rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne. Čiastočne však korigoval odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu, keď síce súhlasil s konštatovanou absenciou legitimácie rozhodcovského súdu, avšak dôvod neprípustnosti exekúcie a jej zastavenia videl vo formálnej nevykonateľnosti exekučného titulu. V tejto súvislosti uviedol, že rozhodcovský súd konal a rozhodol o návrhu sťažovateľky v priebehu konkurzného konania na majetok spoločnosti [REDAKOVANÉ], a to napriek tomu, že táto kompetencia nie je rozhodcovskému súdu zverená, keďže v rozhodcovskom konaní nemožno rozhodovať spory, ktoré vzniknú v priebehu konkurzného a reštrukturalizačného konania [§ 1 ods. 3 písm. d) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“)]. Sťažovateľka nebola na podanie takéhoto návrhu vecne legitimovaná, pretože v prípade, ak je na majetok spoločnosti vyhlásený konkurz, uplatňuje nároky veriteľov spoločnosti voči konateľom správca konkurznej podstaty (§ 135a ods. 5 posledná veta Obchodného zákonníka). Vecná legitimácia teda v prípade vyhláseného konkurzu svedčí výlučne správcovi majetkovej podstaty úpadcu. Súčasne prisvedčil odvolacej námietke sťažovateľky, že v exekučnom konaní nie je exekučnému súdu zverený ďalší rozsah šetrenia dôvodov predstavujúcich materiálnu stránku exekučného titulu. Opravným uznesením krajský súd opravil chybu v písaní nachádzajúcu sa v záhlaví napadnutého uznesenia.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenia za arbitrárne a svojvoľné z dôvodu nesprávneho vyhodnotenia skutkového stavu, nesprávneho právneho posúdenia veci, porušenia zákona o rozhodcovskom konaní a ustanovení Exekučného poriadku, nevysporiadania sa s existenciou rozhodcovskej zmluvy a nezákonného preskúmavania nespotebitel'ského rozhodcovského rozhodnutia. V odôvodnení ústavnej sťažnosti rozsiahlo argumentuje, že neexistoval žiaden zákonný dôvod na zastavenie exekúcie. V tejto súvislosti poukázala na nedávne rozhodnutia ústavného súdu v obdobných veciach (II. ÚS 300/2018, I. ÚS 63/2019 a IV. ÚS 22/2020).

7. Tvrdenie krajského súdu o tom, že v rozhodcovskom konaní existovala procesná prekážka spočívajúca v tom, že rozhodcovský súd rozhodoval o spore, ktorý vznikol v priebehu konkurzného konania, označila sťažovateľka za nepravdivé. Ani jeden z účastníkov rozhodcovského konania

totiž nebol v konkurznom konaní. Spoločnosť [REDAKOVANÉ] v ňom nevystupovala v žiadnom procesnom postavení. Ani tvrdenie o absencii aktívnej legitimácie sťažovateľky na podanie žaloby v rozhodcovskom konaní neobstojí, pretože začatie konkurzného konania na spoločnosť [REDAKOVANÉ] automaticky nespôsobuje zánik práva veriteľa uplatňovať si svoje pohľadávky voči konateľom tejto spoločnosti vo vlastnom mene a na vlastný účet. Správa konkurznej podstaty spoločnosti [REDAKOVANÉ] si neuplatnil žiaden nárok voči povinným (konateľom), a preto mala sťažovateľka (ako veriteľ) plné právo si nárok na náhradu škody voči povinným uplatniť sama, aj keď bola spoločnosť dlžníka už v konkurznom konaní. Nároky sťažovateľky sa netýkali všetkých veriteľov a netýkali sa ani konkurzného konania úpadcu, a teda ich nikdy nevymáha správca, ale si ich vymáha samotný veriteľ. Vyhlásenie konkurzu na spoločnosť dlžníka teda nemá žiaden vplyv na aktívnu legitimáciu veriteľa.

8. V súvislosti s uplatňovaním nárokov veriteľov spoločnosti voči konateľom v konkurznom konaní prostredníctvom správcu konkurznej podstaty sťažovateľka rozlišuje dva varianty sporov. Prvým z nich je spor o náhradu škody, ktorú spôsobili konatelia spoločnosti úpadcu, resp. veriteľom, a ktorá je definovateľná ako odporovateľný právny úkon podľa § 57 až 66 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“), pričom výnos z týchto odporovateľných úkonov je príjmom konkurznej podstaty. Druhým je spor o náhradu škody, ktorú spôsobili iba veriteľovi spoločnosti a tá je definovaná § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka. Výnos z takejto žaloby nie je podľa názoru sťažovateľky príjmom konkurznej podstaty. Takéto žaloby nepodáva už konkurzný správca, ale žalobca (veriteľ) osobne vo vlastnom mene a na svoj účet.

9. Sťažovateľka je presvedčená o tom, že ak by mal zákonodarca v úmysle hmotnoprávne zasahovať do súdnych konaní iniciovaných veriteľom podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka, explicitne by zaviedol mechanizmus, ktorý by zahrňoval najmä povinné vyjadrenie správcu konkurznej podstaty, či vôbec má záujem pokračovať v prebiehajúcom súdnom konaní namiesto veriteľa, alebo podať takúto žalobu v mene veriteľa. Zastáva názor, že aktívna legitimácia nastáva v súlade s § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka v spojení *per analogiam* s § 57 ods. 1 zákona o konkurze. Akýkoľvek iný výklad by viedol k absurdnému záveru, že veritelia po vyhlásení konkurzu nemôžu pokračovať v ochrane svojich práv podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka, a to dokonca ani za situácie, keď sa správca konkurznej podstaty rozhodol nevyužiť svoje oprávnenia (v prospech veriteľa). Viedlo by to k popretiu zmyslu celej zodpovednostnej konštrukcie konateľov.

10. S ohľadom na uvedené sťažovateľka sumarizuje, že skutočnosť, že spoločnosť dlžníka je v konkurznom konaní, nemá na rozhodcovské konanie žiaden vplyv. Vyhlásenie konkurzu na spoločnosť dlžníka nemá žiaden vplyv na aktívnu legitimáciu veriteľa v konaní pred rozhodcovským súdom. Náhrada škody, ktorú si uplatňuje žalobca proti žalovanému konateľovi, nijako nesúvisí s konkurzným konaním spoločnosti dlžníka, preto nemusí žalobu podávať konkurzný správca a rozhodcovský súd má arbitrabilitu vec rozhodnúť a vydať rozhodcovský rozsudok.

11. Okrem toho sťažovateľka kritizuje, že okresný súd a krajský súd vyslovili svoj negatívny názor na rozhodcovské konanie skôr, než o veci právoplatne rozhodol kauzálny príslušný súd v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku, ktoré je vedené na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn.

29 Cr 27/2016. Pritom rozhodnúť o tom, či rozhodcovské konanie bolo alebo nebolo v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní, môže iba Okresný súd Bratislava V, a nie exekučný súd.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu

12. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie okresného súdu a ani jeho predchádzajúci postup, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľky.

13. Preto ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu v spojení s jeho opravným uznesením

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľky o porušení jej práv napadnutým uznesením krajského súdu (v spojení s opravným uznesením), ktoré považuje za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Vyhlásenie konkurzu na spoločnosť dlžníka nemá podľa jej názoru žiaden vplyv na jej aktívnu legitimáciu ako veriteľky, a teda nebránilo jej v uplatnení svojich nárokov prostredníctvom rozhodcovského súdu. Nadväzne nemôže byť správny záver krajského súdu o neprípustnosti exekúcie a o jej zastavení.

15. Ústavný súd v súvislosti s naformulovaným obsahom ústavnej sťažnosti poukazuje na skutočnosť, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). Z ústavného postavenia ústavného súdu (čl. 124 ústavy) vyplýva, že jeho prvoradou úlohou ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci

všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

16. Rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre neustále pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich zaručuje čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne čl. 46 ods. 1 ústavy), je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania, resp. strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytl dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07).

17. V intenciách uvedenej judikatúry ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého uznesenia, pričom jeho úloha spočívala v posúdení skutočnosti, či sa záver všeobecných súdov o zastavení exekúcie zakladá na zákonných dôvodoch a či tieto dôvody boli dostatočne, výstižne a ústavne konformne formulované.

18. Ako vyplýva z napadnutého uznesenia, krajský súd sa dôsledne zaberá materiálnou a formálnou vykonateľnosťou exekučného titulu, pričom zdôraznil, že v predmetnej veci išlo o exekučný titul predpokladaný § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, teda vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu, ktorého formálnu vykonateľnosť stanovuje zákon o rozhodcovskom konaní. Ustanovenie § 1 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní explicitne (a taxatívny spôsobom) vymedzuje rozsah sporov, ktoré nie je prípustné rozhodovať v rozhodcovskom konaní, medzi ktoré patrí i spor, ktorý vznikol v priebehu konkurzného a reštrukturalizačného konania [§ 1 ods. 3 písm. d) zákona o rozhodcovskom konaní]. Sťažovateľka iniciovala rozhodcovské konanie až po tom, ako bol na majetok spoločnosti [REDACTED] vyhlásený konkurz a teda nesporne išlo o spor, ktorý vznikol v priebehu konkurzného konania. Zákonná právna úprava však inštruuje, že v takom prípade uplatňuje nároky veriteľov spoločnosti voči konateľom správca konkurznej podstaty (§ 135a ods. 5 posledná veta Obchodného zákonníka). Na základe uvedeného krajský súd konštatoval, že vecná legitímácia podľa hmotného predpisu svedčí výlučne správcovi majetkovej podstaty úpadcu, a nie sťažovateľke. Krajský súd na túto vadu exekučného titulu prihliadal, pretože v rámci exekučného konania má povinnosť skúmať, či exekučný titul nebol vydaný neoprávneným, resp. neexistujúcim subjektom, teda či nejde o rozhodnutie ničotné.

19. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd, aplikujúc a riadne interpretujúc príslušné zákonné ustanovenia Exekučného poriadku, zákona o rozhodcovskom konaní a v potrebnom rozsahu i Obchodného zákonníka, dostatočne jasne a relevantne vysvetlil svoj postoj k vykonateľnosti exekučného titulu, na podklade ktorého sťažovateľka navrhla viesť exekúciu. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia sú zrejmé dôvody, ktoré viedli krajský súd k potvrdeniu vecne správneho záveru okresného súdu o nevyhnutnosti exekúciu zastaviť. Aj ústavný súd je toho názoru, že exekučný súd je oprávnený (a aj povinný) skúmať, či sú splnené všetky podmienky pre zákonné vedenie exekúcie, a to (v okolnostiach danej veci) najmä v tom smere, či exekučný titul vydal orgán oprávnený na jeho vydanie (I. ÚS 265/2020). V prípade zistenia, že exekučný titul bol vydaný neoprávneným, resp. neexistujúcim subjektom je exekučný súd povinný prihliadnuť na zistenú

nulitu aktu, pretože ide o rozhodnutie trpiace tak extrémnou vadou, ktorá nevyvoláva právne účinky napriek tomu, že dané rozhodnutie nebolo formálne zrušené (bližšie pozri bod 22).

20. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky k § 135a ods. 5 poslednej vety Obchodného zákonníka ústavný súd dodáva, že toto ustanovenie je ustanovením natoľko jasne formulovaným, že jeho interpretácia s poukazom na výkladové princípy nie je namieste. Podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka „nároky spoločnosti na náhradu škody voči konateľom môže uplatniť vo svojom mene a na vlastný účet veriteľ spoločnosti, ak nemôže uspokojiť svoju pohľadávku z majetku spoločnosti... Ak je na majetok spoločnosti vyhlásený konkurz, uplatňuje nároky veriteľov spoločnosti voči konateľom správca konkurznej podstaty“. Zmyslom poslednej vety tohto ustanovenia je nielen vyriešenie otázky aktívnej legitimácie pre uplatnenie nárokov veriteľov po vyhlásení konkurzu, ale i to, aby sa takto prípadne získané plnenie stalo súčasťou konkurznej podstaty. Neobstojí úvaha sťažovateľky, podľa ktorej toto ustanovenie nedopadá na prípady, keď si iba jeden z veriteľov takto uplatňuje proti konateľom úpadcu nárok na náhradu škody. Je tomu tak preto, že právo uplatniť si z titulu náhrady škody proti konateľom nároky patrí jednak všetkým veriteľom a jednak i samostatne správcovi konkurznej podstaty, pokiaľ po vyhlásení konkurzu zistí okolnosti odôvodňujúce takýto postup. Práve z tohto dôvodu je potrebné uzavrieť, že všetko takto prípadne získané plnenie patrí do konkurznej podstaty a nemôže patriť výlučne iba jednému z veriteľov, ktorý má pohľadávku proti úpadcovi. Je tomu tak s ohľadom na zmysel a účel konkurzného konania, rovnosť postavenia veriteľov v ňom, ako aj s ohľadom na povinnosť konateľov vykonávať svoju funkciu s odbornou starostlivosťou. Aj to je jedným z dôvodov, pre ktorý nemôže patriť sťažovateľke po vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka právo vymáhať si v exekučnom konaní predmetnú pohľadávku ako oprávnenej iba pre uspokojenie vlastnej pohľadávky. Je to ostatne aj dôsledok konštrukcie § 135a Obchodného zákonníka, ktorý právo na náhradu škody spôsobenej porušením povinnosti konateľov priznáva v prvom rade spoločnosti, potom v tam stanovených prípadoch jej veriteľom a za splnenia podmienky vyhlásenia konkurzu na majetok spoločnosti už výlučne iba správcovi jej konkurznej podstaty (m. m. II. ÚS 50/2019).

21. V nálezoch, na ktoré poukazovala sťažovateľka s tým, že ide o obdobné veci (II. ÚS 300/2018 a I. ÚS 63/2019), ústavný súd ústavným sťažnostiam vyhovel iba z dôvodu, že všeobecné súdy dostatočne neodôvodnili svoje rozhodnutia. Vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 22/2020 ústavný súd zrušil rozhodnutie všeobecného súdu s tým, že exekučný súd nie je oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu z dôvodu neplatnosti, resp. neexistencie rozhodcovskej doložky, resp. zmluvy, keďže na uplatnenie takejto námietky existujú v zmysle zákona o rozhodcovskom konaní iné inštitúty (námietka nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy podľa § 21 zákona o rozhodcovskom konaní, resp. podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní). Na správnosti tohto záveru ústavný súd zotrúva. Avšak o takú situáciu v aktuálne prejednávanej veci nejde, keďže dôvodom zastavenia exekúcie nebolo skúmanie rozhodcovskej doložky, resp. zmluvy, ale to, že exekučným titulom sa stalo rozhodnutie v objektívne non-arbitrabilnej veci (vo veci, ktorú zákonodarca vôbec neumožňuje zveriť rozhodcovskému súdu). Zároveň vo vzťahu k všetkým týmto uvedeným nálezom je potrebné uviesť, že v nich síce boli posudzované rozhodnutia všeobecných súdov týkajúce sa rozhodovania rozhodcovského súdu o žalobe smerujúcej proti konateľovi podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka, avšak z okolností týchto vecí nevyplýva, že by bolo rozhodcovské konanie vedené proti konateľovi dlžníka po vyhlásení

konkurzu na majetok dlžníka v takých súvislostiach, ako sú predstreté v aktuálne prejednávanej ústavnej sťažnosti.

22. Ani námietka sťažovateľky o údajnej predčasnosti vydania rozhodnutia exekučného súdu vzhľadom na prebiehajúce konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku neobstojí, pretože v každom z týchto konaní ide o odlišný predmet skúmania a výsledok týchto skúmaní vyúsťuje aj v odlišnosť, čo sa týka dôsledkov. V rámci exekučného konania sa predmetom skúmania exekučného súdu stala otázka, či exekučný titul môže byť podkladom na zákonné vedenie exekúcie (v okolnostiach danej veci z toho hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné). Napriek negatívnemu záveru o tejto otázke, ktorý mal za následok vydanie rozhodnutia o zastavení exekúcie, nemá takéto rozhodnutie bez ďalšieho za následok zrušenie „nespôsobilého“ exekučného titulu (iba nemôže byť podkladom na vedenie exekúcie, pozn.). Nulitný rozhodcovský rozsudok totiž od počiatku nevyvoláva žiadne právne účinky, a to bez ohľadu na to, či je v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní zrušený. Na druhej strane, predmetom skúmania kauzálnie príslušného súdu v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku je už priamo existencia rozhodcovského rozsudku, ktorý môže byť zrušený na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, ak sa preukáže niektorý z dôvodov uvedených v § 40 zákona o rozhodcovskom konaní.

23. Ústavný súd preto, sumarizujúc uvedené, konštatuje, že z ústavnej sťažnosti ani písomností k nej priložených nevyplýva, že by pri rozhodovaní krajského súdu o opravnom prostriedku sťažovateľky a v rámci posudzovania podnetu na zastavenie exekúcie došlo k porušeniu zákona a tým k porušeniu namietaných práv sťažovateľky. Ani skutočnosť, že sťažovateľka sa nestotožňuje s právnymi názormi krajského súdu, resp. že výsledok konania nie je taký, aký si sťažovateľka želala, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jej práv.

24. Skutočnosti, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojej ústavnej sťažnosti, takto neumožňujú prijať záver o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd jej ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu